

Komisja Episkopatu Polski ds. Liturgii i Duszpasterstwa Liturgicznego (por. Biuletyn Nr 1/1995/96 z 1 grudnia 1995 r.) przypomina: Instrukcję Kongregacji Kultu Bożego o Mszach dla Grup Specjalnych (fragmenty)

3. Sprawowanie Eucharystii dla grup specjalnych z zasady powinno się odbywać w miejscu świętym.

4. Władza zezwalania na sprawowanie Eucharystii dla grup specjalnych poza miejscem świętym jest zarezerwowana ordynariuszowi miejsca, ewentualnie ordynariuszowi zakonnemu, gdy chodzi o podległe mu domy. Powinni oni jednak udzielać tego pozwolenia, zwłaszcza gdy chodzi o odprawianie w domach prywatnych lub instytutach tylko wtedy, gdy miejsce jest odpowiednie i godne, z wykluczeniem sypialni.

(Ten ostatni przepis nie ma zastosowania przy Mszach odprawianych u chorych).

5b. Żadnej Mszy św. nie można uważać w sposób ekskluzywny za czynność własną zebrania partykularnego, lecz trzeba ją uważać za czynność Kościoła, w której kapłan wypełniając swoją funkcję przewodniczy całej akcji liturgicznej jako sługa Kościoła.

6d. ... z wyjątkiem tego, co wykonuje komentator wierni powinni się powstrzymać w czasie odprawiania Eucharystii od rozważań, pouczeń i podobnych czynności.

10b. Jeżeli kapłanem odprawiającym nie jest sam proboszcz, zawsze powinien powiadomić proboszcza. Natomiast proboszcz ma obowiązek przesłać biskupowi relację o odbytych Mszach dla grup specjalnych.

10d. Do Eucharystii należy przygotować chleb przaśny, bo tylko takiego można używać w Kościele łacińskim. Powinien mieć taką formę, jakiej zgodnie ze zwyczajem używa się także w innych Mszach św.

11a. Teksty obowiązujące we Mszy św. mogą być dobierane z Mszą lub zatwierdzonych dodatków. Jako samowolę trzeba potępić wszelką zmianę....

11c. Gdy idzie o gesty celebransa i ceremonie, jak również o ubiór uczestników, to obowiązują te same przepisy co i przy zwykłym odprawianiu Mszy św.

(...)

Chociaż obecnie nie brak takich, którzy odnowy upatrują w nowinkach, czasem niezdrowych, ale sensacyjnych, i w nowych dowolnych formach odprawiania liturgii, które wymyślają, to jednak kapłani, zarówno diecezjalni jak i zakonni, rzeczywiście zatroskani o dobro wiernych, powinni zdawać sobie sprawę z tego, że droga trwałego i uświęcającego duszpasterstwa polega na stałej i wielkodusznej wierności względem woli Kościoła wyrażonej w jego nakazach, normach i strukturach.

Co zaś oddala od wspomnianej zasady, to chociażby wabiło pozorami, wprowadza zamieszanie w umysłach wiernych, pozbawia posługę kapłańską namaszczenia i czyni ją bezowocną.